

MARY HIGGINS CLARK

IK HOUD JE IN DE GATEN

Kerry's
eindexamenfeestje
eindigt in een
nachtmerrie. Wie
heeft gezien wat er
gebeurd is?

XANDER
THRILLER

1

Jamie stond in zijn kamer op de eerste verdieping van zijn moeders kleine huisje in Saddle River, New Jersey, toen zijn leven in één klap veranderde.

Hij had een tijdje uit het raam naar Kerry Dowlings achtertuin gekeken. Ze gaf een feestje en Jamie was boos omdat ze hem niet had uitgenodigd. Toen ze nog samen op de middelbare school zaten, was ze altijd aardig tegen hem geweest, ook al kreeg hij bijzonder onderwijs. Maar mam had gezegd dat het waarschijnlijk een feestje was voor Kerry's klasgenoten, omdat die de week erna hun vleugels uit zouden slaan om te gaan studeren. Jamie was al twee jaar geleden geslaagd en had nu een goede baan als vakkenvuller bij de plaatselijke Acme-supermarkt.

Jamie had zijn moeder niet verteld dat hij, als de mensen op het feest in Kerry's zwembad zouden springen, van plan was om naar ze toe te gaan en mee te doen. Hij wist dat mam dan boos op hem zou worden. Maar Kerry vroeg altijd of hij mee wilde zwemmen wanneer ze in haar zwembad lag. Hij bleef vanuit het raam toekijken tot de anderen naar huis gingen en Kerry in haar eentje het terras aan het opruimen was.

Hij keek zijn film af en besloot toen om haar te helpen, ook al wist hij dat zijn moeder dat niet wilde.

Hij sloop naar beneden, waar zijn moeder naar het nieuws van elf

uur aan het kijken was, en liep op zijn tenen naar de heg die hun kleine tuin van Kerry's grote tuin scheidde.

Maar toen zag hij iemand vanuit het bos de tuin in lopen. Hij pakte iets van een stoel, liep van achteren op Kerry af, sloeg haar op haar hoofd en duwde haar het zwembad in. Daarna gooide hij iets weg.

Je hoort mensen niet te slaan of ze in het zwembad te duwen, dacht Jamie. Die man moet zijn excuses aanbieden, anders krijgt hij misschien een standje. Maar Kerry is aan het zwemmen, dus dan mag ik ook.

De man ging niet zwemmen. Hij rende de tuin uit, terug het bos in. Hij ging niet naar het huis, hij rende gewoon weg.

Jamie haastte zich naar het zwembad. Zijn voet raakte iets op de grond. Een golfclub. Hij pakte hem op, nam hem mee naar het zwembad en legde hem op een van de ligstoelen.

Hij zei: 'Kerry, ik ben het, Jamie. Laten we gaan zwemmen.'

Maar ze gaf geen antwoord. Hij begon de trap van het zwembad af te dalen. Het water leek smerig. Hij dacht dat iemand er iets in geknoeid had. Maar toen hij het water zijn sneakers in voelde lopen en zijn broek tot zijn knieën doorweekt was, aarzelde hij. Ook al mocht hij van Kerry altijd met haar zwemmen, hij wist ook dat zijn moeder woest zou worden als hij zijn nieuwe schoenen nat zou maken. Kerry dreef in het water. Hij raakte haar schouder aan en zei: 'Kerry, wakker worden.' Maar Kerry dreef verder van hem weg, richting het diepe gedeelte van het zwembad. Hij ging weer terug naar huis.

Op de tv stond het nieuws nog steeds aan, dus zijn moeder zag hem niet toen hij weer naar boven sloop om naar bed te gaan. Hij wist dat zijn schoenen, sokken en broek nog nat waren, dus hij verstopte ze op de bodem van zijn kast. Misschien zijn ze weer droog voordat mam ze vindt, hoopte hij.

Toen hij in slaap viel, vroeg hij zich af of Kerry nog lekker aan het zwemmen was.

2

Het was al na middernacht toen Marge Chapman wakker schrok en besepte dat ze in slaap was gevallen tijdens het nieuws. Ze stond langzaam op en haar reumatische knieën kraakten toen ze zichzelf uit de grote, gemakkelijke stoel hees. Jamie werd geboren toen ze vijfenvierzig was en sindsdien was ze alleen maar aangekomen. Ik moet minstens tien kilo afvallen, dacht ze, al was het alleen maar voor mijn knieën.

Ze deed het licht in de woonkamer uit en liep naar boven om in Jamies kamer te kijken voordat ze naar bed ging. Het was er donker en ze kon zijn gelijkmatige ademhaling horen, dus ze wist dat hij al sliep.

Ze hoopte dat hij het niet te erg vond dat hij niet uitgenodigd was voor het feestje, maar ze kon hem niet voor elke teleurstelling behoeven.

3

Om kwart voor elf op een zondagochtend reden Steve en Fran Dowling in stilte over de George Washington Bridge op weg naar hun huis in Saddle River. Ze waren allebei nog moe van hun drukke zaterdag. Vrienden uit Wellesley, Massachusetts, hadden hen uitgenodigd voor een vriendschappelijk golftoernooi op een baan met zevenentwintig holes. Ze waren blijven slapen en waren die ochtend vroeg vertrokken om hun achtentwintig jaar oude dochter, Aline, op te halen van Kennedy Airport en haar thuis te brengen. Korte bezoekjes daargelaten verbleef ze al drie jaar in het buitenland.

Na hun vrolijke weerzien op het vliegveld, was een uitgeputte Aline op de achterbank van de auto gekropen en in slaap gevallen. Fran onderdrukte een gaap en verzuchtte: 'Doordat we twee dagen achter elkaar zo vroeg zijn opgestaan, merk ik weer hoe oud ik ben.'

Steve glimlachte. Hij was drie maanden jonger dan zijn echtgenote, dus zij bereikte alle grote mijlpalen, in dit geval vijfenvijftig jaar oud worden, vlak voordat hij dat deed.

'Zou Kerry al wakker zijn als we thuiskomen?' vroeg Fran zich hardop af.

'Ik weet zeker dat ze bij de deur staat te wachten om haar zus te verwelkomen,' zei Steve opgewekt.

Fran pakte haar telefoon, hield hem bij haar oor en luisterde terwijl

ze alweer werd doorgeschakeld naar Kerry's voicemail. 'Ons Doornroosje is nog in dromenland,' zei ze grinnikend.

Steve lachte. Hij en Fran waren lichte slapers, hun dochters niet.

Een kwartier later reden ze hun oprit op en wekten ze Aline. Slaapdrongen stommelde die achter hen aan het huis in.

'Mijn hemel,' riep Fran uit terwijl ze haar blik door haar normaal gesproken zo keurige huis liet dwalen. Er stonden lege plastic bekertjes en bierblikjes op de salontafel en verspreid door de woonkamer. In de keuken vond ze in de gootsteen een lege wodkaflles naast lege pizzadozen.

Aline, inmiddels klaarwakker, merkte dat haar ouders woedend en van streek waren, emoties die zij met hen deelde. Ze was tien jaar ouder dan haar zusje en had onmiddellijk het gevoel dat er iets heel erg mis was. Als Kerry een feestje had gegeven, waarom was ze dan niet slim genoeg geweest om het daarna op te ruimen, vroeg Aline zich af. Had ze te veel gedronken en sliep ze haar roes uit?

Aline zag dat haar moeder en vader naar boven renden en Kerry's naam riepen. Ze kwamen bijna ogenblikkelijk weer naar beneden.

'Kerry is er niet,' zei Fran. Ze klonk nu bezorgd. 'En waar ze ook is, ze heeft haar telefoon niet meegenomen. Die ligt op tafel. Waar is ze?' Frans gezicht werd bleek. 'Misschien was ze niet lekker en heeft iemand haar mee naar huis genomen, of...'

Steve onderbrak haar. 'Laten we haar vrienden bellen. Iemand moet weten waar ze is.'

'Het overzicht van het lacrosseteam ligt in de keukenla. Daar staan ook telefoonnummers op,' zei Fran terwijl ze de gang in liep. Kerry's beste vriendinnen zaten in het team.

Ik hoop dat ze bij Nancy of Sinead heeft geslapen, dacht Aline. Ze moet er wel slecht aan toe geweest zijn als ze haar telefoon niet heeft meegenomen. Maar ik kan in elk geval even opruimen. Ze liep de keuken in. Haar moeder toetste het nummer in dat haar vader aan het oplezen was. Aline pakte een grote vuilniszak uit een keukenkastje.

Ze besloot om te kijken of er troep lag op het terras of bij het zwembad, en liep daarheen.

Ze schrok van wat ze op de veranda aantrof. Er stond een halfvolle vuilniszak op een van de stoelen. Toen ze erin keek, zag ze dat er vuile papieren borden, een pizzadoos en plastic bekertjes in zaten.

Het was duidelijk dat Kerry was begonnen met opruimen. Maar waarom was ze ermee opgehouden?

Omdat ze niet zeker wist of ze haar ouders moest vertellen wat ze had ontdekt of hen beter telefoontjes kon laten plegen, liep Aline de vier treden van de veranda af en ging ze naar het zwembad. Dat was al de hele zomer in gebruik en ze keek ernaar uit om er samen met Kerry in te ontspannen voordat haar zusje naar de universiteit zou gaan en zij met haar nieuwe baan als decaan aan Saddle River High School zou beginnen.

De putter die haar ouders gebruikten om te oefenen lag op de ligstoel bij het zwembad.

Aline leunde voorover om de putter op te pakken en keek vervolgens vol afgrijzen naar beneden. Haar zusje lag op de bodem van het zwembad, volledig aangekleed en compleet roerloos.

4

Jamie hield van uitslapen. Hij moest van elf tot drie bij de supermarkt werken en Marge zorgde ervoor dat zijn ontbijt om tien uur klaarstond. Toen hij klaar was, zei ze dat hij naar boven moest gaan om zijn tanden te poetsen. Jamie kwam terug, grijnsde breed naar haar en wachtte tot ze 'ziet er goed uit' zei voordat hij de deur uit sprintte om naar zijn werk te gaan, zoals hij altijd met trots verkondigde. De wandeling naar Acme duurde twintig minuten. Terwijl ze hem de straat uit zag lopen, merkte Marge dat iets haar dwarszat.

Toen ze naar boven ging om zijn bed op te maken, besepte ze wat het was. Jamie had zijn oude, versleten schoenen gedragen, niet de nieuwe die ze vorige week voor hem gekocht had. Waarom zou hij dat in godsnaam doen, vroeg ze zich af terwijl ze zijn kamer opruimde. En waar zijn die nieuwe sneakers?

Ze ging naar zijn badkamer. Hij had net gedoucht en de handdoek en het washandje lagen in de wasmand, zoals ze hem geleerd had. Maar er was geen spoor te bekennen van de nieuwe schoenen of de broek die hij gisteren had gedragen.

Hij heeft ze vast niet weggegooid, dacht ze terwijl ze terugliep naar Jamies kamer en rondkeek. Opgelucht en met licht ongenoegen raapte ze de verstrengelde kluwen kleding op van de bodem van de kast.

De sokken en schoenen waren drijfnat, net als de onderste helft van zijn broekspijpen.

Marge hield de kleren nog steeds vast toen ze een doordringende gil uit de achtertuin hoorde. Ze haastte zich naar het raam en zag dat Aline het zwembad in sprong en haar ouders het huis uit renden.

Ze zag dat Steve Dowling naast Aline het zwembad in dook en weer boven kwam met Kerry in zijn armen. Aline volgde hem op de voet. Met afgrijzen keek Marge toe terwijl hij Kerry neerlegde en op haar borst begon te slaan. Hij riep: 'Bel 112!' Minuten later reden politiewagens en een ambulance de straat in.

Toen zag Marge dat een agent Steve van Kerry af trok terwijl het ambulancepersoneel naast haar knielde.

Marge keerde zich af van het raam toen ze de agent hoofdschuddend weer op zag staan.

Het duurde even voor ze besepte dat ze nog steeds Jamies broek, sokken en schoenen vasthield. Ze wist precies hoe ze nat waren geworden. Waarom zou hij het zwembad in en vervolgens weer uit gelopen zijn? En wat waren die vlekken?

Ze moest de broek, de sokken en de schoenen onmiddellijk in de wasmachine en droger gooien.

Marge wist niet waarom elke vezel in haar lichaam haar toeschreeuwde dit te doen, maar zonder te begrijpen waarom, wist ze dat ze Jamie hiermee zou beschermen.

Het lawaai van de sirenes had de burens uit hun huizen gelokt. Het gerucht verspreidde zich snel. 'Kerry Dowling is in haar zwembad verdronken.' Veel burens haastten zich met hun koffie naar de achterkant van Marge's tuin om te zien wat er gebeurde.

De huizen van Marge's burens waren groter dan haar bescheiden woning. Dertig jaar geleden hadden zij en Jack hun kleine Cape Cod-huisje op dit heuvelachtige, beboste terrein gekocht. Hun burens waren net als zij hardwerkende mensen met vergelijkbare huizen geweest, maar de afgelopen twintig jaar had de buurt rijkere inwoners getrok-

ken. Een voor een hadden de buurtgenoten hun kleine maar in waarde verdubbelde huizen aan projectontwikkelaars verkocht. Marge was de enige die besloot om te blijven. Nu was ze omringd door duurdere huizen, en de mensen die er woonden – dokters, advocaten en zakenmannen – zaten stuk voor stuk goed in de slappe was. Ze waren allemaal vriendelijk tegen haar, maar het was niet zoals vroeger, toen Jack en zij goed bevriend waren met al hun burens.

Marge ging bij haar burens staan en luisterde hoe sommige vertelden dat ze de muziek van het feestje hadden gehoord en een aantal auto's op de oprit en in de straat hadden zien staan. Maar ze waren het erover eens dat de feestgangers niet heel luidruchtig waren geweest en dat ze om elf uur vertrokken waren.

Marge glipte terug naar haar huis.

Ik kan nu met niemand praten, dacht ze. Ik heb tijd nodig om na te denken. Het gebons van Jamies schoenen in de wasmachine maakte haar nog nerveuzer.

Ze ging naar de garage, drukte op de knop van de garagedeur en reed achteruit haar oprit op. Zorgvuldig ontweek ze oogcontact met haar burens en reed ze weg van de kleine menigte mensen die zich had verzameld in haar achtertuin en de steeds groter wordende groep politieagenten die zich op het terras en in de achtertuin van de Dowlings bevond.

5

Nadat Steve Kerry's lichaam uit het water had getrokken, had hij haar op de grond gelegd en haar verwoed geprobeerd te reanimeren terwijl hij naar Aline riep dat ze 112 moest bellen. Hij probeerde Kerry te dwingen om te ademen en stopte pas toen de eerste politiewagen aan kwam rijden en een agent hem opzijduwde om het over te nemen.

Steve, Fran en Aline keken onzeker toe terwijl de politieagent zich over Kerry heen boog en haar probeerde te reanimeren.

Minder dan minuut later remde er een ambulance met piepende banden op de oprit en sprong er ambulancepersoneel uit. Steve, Fran en Aline keken toe terwijl een van hen zich over Kerry boog en het overnam. Kerry's lippen waren gesloten en haar armen lagen uitgestrekt naast haar. De gekreukelde zomerjurk van rood katoen hing kletsnat aan haar lichaam. Ze staarden ongelovig naar Kerry. Het water droop vanuit haar haar op haar schouders.

'Misschien is het beter als jullie naar binnen gaan,' zei een van de agenten tegen hen. In stilte liepen Aline en haar ouders naar het huis. Ze gingen naar binnen en verzamelden zich bij het raam.

De paramedici bevestigden snel sensoren aan Kerry's borstkas, zodat er metingen naar de plaatselijke eerstehulp post verzonden konden worden. De arts bevestigde al snel wat iedereen ter plaatse eigenlijk wel wist. 'Geen hartaanval.'

De verpleger die het reanimeren had overgenomen merkte op dat er bloed op Kerry's nek zat. Om zijn vermoedens te bevestigen, tilde hij haar hoofd op en zag een gapende wond op haar schedel, vlak onder haar nek.

Hij liet het aan de agent zien die de leiding had en die belde ogenblikkelijk het Openbaar Ministerie.